

„Řekni, jsem agresivní?!“

Košťa mlčel tak dlouho, že Saša zneklidněla ještě víc. „Ale já přece nikdy... Vždyť já právě naopak...“

„Seš... divná,“ řekl Košťa konečně. „A... co vlastně děláš zítra?“

Neděli strávili procházkami po městě. Nedělali nic zvláštního – Košťa pozval Sašu do kavárny, kde jedli zmrzlinu a pozorovali vrabce, kteří se létali ohřát pod okno, k větracímu otvoru kuchyňské digestoře. Saše celou dobu připadalo, jako by od ní Košťa něco očekával. Dokonce se na ni vyčkávavě díval. Ke každému jeho slovu byla přilepená kratičká pauza, jako by chtěl, aby mu Saša skočila do řeči.

Vnímala jeho očekávání a cítila se čím dál víc nesvá.

„Nepůjdeme na poštu? Musím zavolat domů.“

Máma se úporně vyptávala, jak Saše jde studium. Saša jí oznámila, že ji všichni chválí a že je nejlepší z celého ročníku. Máma slíbila, že jí u příležitosti prvního zkouškového pošle „nějaký dáreček“. Potom telefonoval Košťa – se svou matkou a s babičkou. Když zaplatili za své hovory a vyšli ven, byla už úplná tma a sněžilo.

„... a copak to není svinstvo, že kouří v místnosti, i když ji spolubydlící prosí, ať toho nechá?! Tak jakápak křivda? Já s ní vždycky chtěla vycházet po dobrým... Jasně, chápu, že má osobní problémy, že na ni strašně tlačí Kožennikov...“

Saša se zarazila. Košťa, který s rukama v kapsách kráčel vedle ní, bezradně pokrčil rameny.

„Nemám si třeba změnit příjmení?“ zeptal se trpce. „Třeba bych si mohl vzít mámino...“

Saša nevěděla, co na to říct. Sníh padal a vytrvale pokrýval černé větve lip, litinové lavičky, štukované římsy i plechové stříšky. Tu a tam nad střechami stoupal dým – bílý na černém pozadí oblohy. Vypadalo to krásně.

Šli mlčky. Sašu neopouštěl pocit, že Košťa na něco napjatě čeká. Jako by byl divákem v divadelním parteru a ona se před ním ve světle reflektorů právě objevila na pódiu. Zatím Saša mlčí, zatím ještě může mlčet, ale když už si Košťa koupil vstupenku, tak to nejspíš znamená, že časem bude muset něco říct nebo udělat...

„Pojďme na kolej,“ řekla Saša. A hned váhavě dodala: „A nemusíš náhodou dělat úlohy?“

Košťa se k ní prudce otočil. „Proč celou dobu mluvíš jenom o úlohách?“

„Celou dobu ne. Já jenom...“

Zarazila se. Zastavila se. Košťa před ní stál s tak zklamaným, s tak vyčítavým výrazem ve tváři, že Saša definitivně upadla do rozpaků.

„Myslíš si, že jsem...“

A znovu nevěděla, jak pokračovat.

„Copak nechápeš, že jsme...“

Najednou se jí sevřelo hrdlo. Cítila se úplně příšerně.

„Koneckonců tohle vůbec není moje věc!“ vykřikla a hrozně rychle vyrazila pryč, přičemž klopýtala a klouzala po mokré dlažbě.

Košťa ji dohonil a objal.

Líbal se spolu v krytých vchodech. Městečko Torpa bylo plné starých budov s tmavými a prázdnými vchody, v nichž se halasně rozléhal každičký zvuk. Některé z nich páchly po kočkách, jiné zase po voňavkách nebo zvlhlé omítce. Další nepáchly nijak. Viděli staré poštovní schránky, mnohokrát natírané a se všemi těmi vrstvami barvy vskutku monumentální, truhlíky s fikusy, něčí sánky, kočárky, rozmontované dětské kolo. Vchod za vchodem jim město odhalovalo své skryté, vnitřní letopisy a Saša se poprvé – v předvečer osmnáctých narozenin – naučila jaksepatří líbat.

Dříve tuto činnost pokládala za zbytečný rituál. Ale teď s Košťou jí poprvé došlo, jaký smysl se v tom ukrývá. Saša by hrozně chtěla, aby jeden z těch zamčených bytů byl jejich vlastní. Aby tam spolu mohli vstoupit a potom dlouho nevycházet ven. Aby takhle žili napořád, aby se až na věky věků drželi za ruce.

Venku sněžilo a oni po napadaném sněhu přebíhali od budovy k budově. Pili kávu, aby se zahřáli, a pak si hledali nové skryté místo. Jednou je někdo vyplašil, nejspíš domovník, který jim těsně u ucha zahulákal: „Co to tady děláte?!“ A oni se jako vylekané děti